

РЕШЕНИЕ

№ 7398

гр. София, 29.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 03.11.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Елена Попова

при участието на секретаря Мая В Миланова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9696** по описа за **2023** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XII от АПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

Образувано е на основание постъпила касационна жалба от Н. И. К.-Бурски от [населено място], депозирана чрез процесуалния му представител адв. Г. В. против Решение №4016/25.08.2023 г., постановено по АНД дело № 3078/2023 г. на Софийски районен съд, НО, 147-и състав, с което е потвърдено Наказателно постановление №СО-ЗУО-Н-22-23-

043/12.01.2023, издадено от Кмета на Столична община. Със същото на основание чл.157, ал.4 ЗУО му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 лева, за нарушение на чл.133, ал.1, т.1 ЗУО. В жалбата се твърди неправилност на съдебното решение поради противоречието му с материалния закон – касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК. Според касатора СРС неправилно е приел, че земните маси представляват строителни отпадъци. Твърди, че земните маси не са строителни отпадъци, поради което е налице несъответствие между фактически извършеното от него деяние и посочената за нарушена правна норма. В жалбата се изложени и доводи за приложимост в случая на чл.28 ЗАНН. Предвид това се иска отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което НП да бъде отменено. Претендира присъждане на разноски за двете съдебни инстанции.

Ответникът, Кмета на Столична община, чрез процесуалния си представител

юрисконсулт К. в съдебно заседание оспорва касационната жалба с доводи за нейната неоснователност. Счита, че решението на СРС е правилно и законосъобразно по изложените в него мотиви, поради което следва да бъде оставено в сила. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна, при което решението на СРС следва да бъде оставено в сила като валидно, допустимо и правилно.

В настоящото производство не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, XXI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било Наказателно постановление №СО-ЗУО-Н-22-23-

043/12.01.2023, издадено от Кмета на Столична община. Със същото на касатора на основание чл.157, ал.4 ЗУО е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 лева, за нарушение на чл.133, ал.1, т.1 ЗУО за това, че на 28.09.2022 г., около 15:25 ч., в [населено място], район „П.“, [улица], ъгъла с [улица], в.з. „М. долина – Г.“

изхвърлял чували строителни отпадъци - земни маси, посредством

микробус Фиат „Дукато“ с рег. [рег.номер на МПС] на неразрешени за това места.

Въз основа на събраните в хода на съдебното следствие писмени и гласни доказателства СРС е приел за установена описаната в АУАН и в НП фактическа обстановка. При извършена цялостна преценка за законосъобразност на обжалваното НП е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни за това органи и в сроковете по чл.34 ЗАНН. При издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да ограничат правото на защита на жалбоподателя и да са самостоятелно основание за отмяната му. СРС е приел и че правилно е приложен материалния закон, доколкото по несъмнен и категоричен начин е установено, че жалбоподателят нерегламентирано е изхвърлил на пътното платно именно строителни отпадъци – земна маса, представляващи отпадъци по смисъла на §1, т. 17 от ДР на ЗУО, респективно – строителни такива по смисъла на § 1, т.39 от ДР на ЗУО. С оглед установеното извършване на вмененото нарушение от физическото лице - жалбоподателят, който се явява притежател на процесните строителни отпадъци, законосъобразно е ангажирана административнонаказателната му отговорност по чл.133, ал.1, т.1 ЗУО.

СРС е разгледал възражението на жалбоподателя, че земните маси не представляват строителни отпадъци и е отхвърлил същото като неоснователно. В тази връзка се е позовал на дефиницията на понятието "строителни отпадъци" , дадена в т.39 на §1 от ДР на ЗУО.

За неоснователно е прието и възражението в жалбата, че случаят следва да се квалифицира като маловажен по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. В този смисъл, съдът е счел за правилна преценката на АНО, отразена в процесното НП, че с оглед мястото на извършване на нарушението, настъпилото замърсяване на почвата, нарушението не

разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други нарушения от същия вид. При тези мотиви НП е потвърдено.

След като извърши служебно проверка на основание чл.218, ал.2 АПК и въз основа на фактите, установени от въззивния съд, съгласно чл. 220 от АПК, X. касационен състав на Административен съд - София-град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, като постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Настоящият съдебен състав споделя изводите за законосъобразност на процесното НП. След като е събрал необходимите за правилното изясняване на делото писмени и гласни доказателства, анализирайки същите, съдът правилно е приел, че в хода на АНП не са допуснати съществени нарушения, обуславящи отмяна на НП на процесуално основание и при установената фактическата обстановка е налице извършено административно нарушение от страна на наказаното лице.

Съдът намира за неоснователно възражението на касатора, че НП е незаконосъобразно, тъй като некоректно в същото е посочен предмета на нарушението, с твърдението, че земните маси не са строителен отпадък. От показанията на разпитания в хода на въззивното производство свидетел-очевидец на извършеното нарушение, е установено, че при извършената проверка е констатирано, че привлеченото към административнонаказателна отговорност лице е изхвърляло чували, съдържащи земни маси, примесени със строителни отпадъци. В тази връзка СРС правилно е приел, че така установения предмет на нарушението попада в хипотезата на „строителни отпадъци“ по смисъла на в т. 39, на §1 от ДР на ЗУО. От друга страна приетата за нарушена разпоредба на чл.133, ал.1, т.1 ЗУО регламентира отговорността физическо лице, което изхвърля каквито и да е отпадъци на неразрешени за това места. Според легалната дефиниция на [§ 1, т. 17 от ДР на ЗУО](#) "отпадък" е всяко вещество или предмет, от който притежателят се освобождава или възнамерява да се освободи, или е длъжен да се освободи. При това широко понятие за отпадък самото изхвърляне на каквито и да било вещи на места извън регламентираните, представлява освобождаване от отпадък, за което действие следва да се носи административнонаказателна отговорност именно по чл.133, ал.1 ЗУО. Без значение за отговорността на ответника е и конкретния вид на отпадъка, тъй като видът му не е съставомерен елемент от нарушението.

Тук съдът намира за уместно да посочи, че АНП се е развило и санкцията е наложена на основание разпоредбите на ЗУО, при което позоваването на разпоредбите на Наредбата на СОС за управление на отпадъците и поддържане и опазване на чистотата на територията на Столична община е несъстоятелно.

Предвид изложеното правилно СРС е приел, че нарушението, за извършване на което е санкциониран касатора, е съставомерно.

За неоснователни съдът приема и доводите на касатора, че извършеното нарушение е маловажно по смисъла на чл.28 ЗАНН. Легалното определение на "маловажен случай" по [чл.93, т.9 от НК](#), приложим на основание препращащата норма на чл.11 от ЗАНН, предвижда, че такъв случай е този, при който извършеното престъпление, а в случая административно нарушение, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление, респективно административно нарушение, от съответния вид. От анализа на тази

разпоредба следва изводът, че "маловажен случай" ще е налице само ако съвкупната преценка на посочените обстоятелства обуславя по-ниска степен на обществена опасност на конкретното извършено нарушение в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от съответния вид. Преценката се прави на база конкретните фактически данни, отнасящи се до начина на извършване на нарушението, на вредните му последици, данните за личността на дееца и всички други обстоятелства, релевантни за степента на обществена опасност и морална укоримост на извършеното.

В конкретния случай, след преценка на събраните по делото доказателства, настоящият съдебен състав приема, че административното нарушение, за което лицето е санкционирано, не следва да се квалифицира като "маловажен случай". Събраните по делото доказателства по никакъв начин не обосновават по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с типичните, обичайни случаи на това нарушение. Липсата на вредоносен резултат в случая е неотнормима, тъй като се касае до формално нарушение на просто извършване, а не до резултатно такова. Наличието на други нарушения на ЗУО би било относимо към размера на санкцията, но не обуславя маловажност на конкретното установено нарушение. Всички сочени в НП обстоятелства характеризират конкретното деяние като типично, обичайно за този вид административни нарушения. От страна на наказващия орган са отчетени смекчаващите обстоятелства, като именно те са го мотивирали да определи размера на наложеното наказание в предвидения в чл.133, ал.1 от ЗУО минимум.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба, решението на СРС, с което е потвърдено НП следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и предвид разпоредбата на чл. 64д, ал.4 ЗАНН ответникът, чийто процесуален представител е направил своевременно искане за присъждане на такива, има право на разноски. Предвид това касаторът следва да бъде осъден да заплати на Столична община разноски за юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 80 лева, определени в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2, вр. чл.63в ЗАНН, Административен съд - София-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №4016/25.08.2023 г., постановено по АНД дело № 3078/2023 г. на Софийски районен съд, НО, 147-и състав.

ОСЪЖДА Н. И. К. – Бурски от [населено място] да заплати на Столична община деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

